

vací činnosti a může býti napadán — není-li napaden pro mylnost právního pojetí otázky — jen pro vady formální. Takových vad stížnost rozsudku v tomto směru — s jedinou výjimkou — nevytýká; její vývody nesou se převážně jen za jiným výsledkem skutkového posouzení procesní látky, než ke kterému dospěl soud kmetský, a jsou podloženy vesměs nesprávným právním názorem, že záleželo na subjektivním výsledném dojmu a přesvědčení stěžovatelově. Řečená výjimka týká se vývodů, jimiž stížnost vytýká rozsudku jako neúplnost, že nedbal určité části svědecké výpovědi Rafaela L-y; tento svědek podotkl při svém výslechu v řízení předběžném, že slyšel sice, že v klášteře byl nějaký sčítací funkcionář, se svědkem však že neměl nic činiti, a při hlavním přelíčení dodal, že za nějakou dobu po sčítání viděl oficianta B-ého, když šel v klášteře přes dvůr; svědek s ním nemluvil, B. se ho na nic neptal a svědek se nepamatuje, zda B. byl u některého člena kláštera a něco s ním jednal. Měřena požadavkem zákona mohla býti tato výpověď kmetským soudem pominuta bez neúplnosti rozsudku, neboť nelze nahlédnouti, že by byl kmetský soud, zahrnuv ji v obor svých úvah, mohl dospěti k jinému skutkovému posouzení otázky, zda se obžalovanému podařil důkaz, o který jde. Jeť výpověď ta neurčitá, ba bezobsažná a neuvádí zejména nic, co by alespoň zdaleka ospravedlňovalo tvrzení zprávy týkající se soukromého obžalobce. V otázce projednávané podmínky beztretnosti podle § 4 uvedeného zákona není tedy stížnost provedena po zákonu, pokud se týče není odůvodněna. Vzhledem k tomu není již třeba obírat se také oněmi vývody zmateční stížnosti, jež se týkají otázky, zda obžalovaný jednal v úmyslu hájiti především zájem veřejný, poněvadž k beztretnosti podle oné stati zákona jest třeba, by se sešly veškeré náležitosti tam uvedené. Zmateční stížnost bylo tudíž zavrhnouti.

Čís. 3197.

Ke skutkové podstatě přestupku podle § 506 tr. zák. se nevyžaduje, by se slib manželství stal bezprostředně před první souloží, stačí, byl-li vůbec před první souloží dán výslovně takovým způsobem, že mohl býti pokládán za vážně a opravdově míněný.

(Rozh. ze dne 31. května 1928, Zm II 34/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 25. listopadu 1927, pokud jím byl mimo jiné uznán vinným přestupkem proti veřejné mravopoctnosti podle § 506 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

S právním názorem zmateční stížnosti, že se vyhledává ke skutkové podstatě přestupku podle § 506 tr. zák., by se slib manželství stal bezprostředně před první souloží, nelze souhlasiti, ježto názor ten nemá opory ani v doslovu ani ve smyslu ani v účelu ustanovení § 506 tr. zák. Stačí, jak bylo vysloveno již v rozhodnutí čis. 1368 sb. n. s., jehož se

rozsudek dovolává, byl-li vůbec před první souloží dán výslovně slib manželství takovým způsobem, že mohl býti pokládán za vážně a opravdově míněný. Podle skutkových zjištění rozsudku byl tu však nepochybně tento předpoklad, zejména když se uvádí, že se slib stal i před matkou Anežky P-ové. Slib manželský za takových okolností je daleko opravdovější, přesvědčivější a podmanivější, než slib manželství, daný ve smyslném rozdráždění bezprostředně před souloží. Tvrdí-li však stížnost, že domnělé svedení Anežky P-ové k první souloži nebylo v žádném spojení s dříve danými sliby manželství a že Anežka P-ová tenkrát ve své náruživosti sama stěžovatele k tělesnému obcování podněcovala, neprovádí uplatňovaný zmatek podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. po zákonu a není tento zmatek proveden po zákonu ani potud, pokud se obhájce snažil dokázati při veřejném roku, že není tu skutkové podstaty přestupku podle § 506 tr. zák., poněvadž P-ová, když se dobrovolně poddala obžalovanému, nebyla pannou, osobou neporušenou, takže S. nebyl povinen dostáti svému slibu, ježto jak písemní zmáteční stížnost, tak i obhájce v tomto směru vycházejí ze skutkových předpokladů rozsudkem nezjištěných, ba jím vyloučených (§ 288 odst. druhý čís. 3 tr. ř.). Pokud se obhájce snažil při roku dokázati, že výpověď P-ové nezasluhuje víry, napadá tím jen nedovoleně skutkové zjištění nalézacího soudu (§ 288 čís. 3 tr. ř.).

Čís. 3198.

Úplatkářství (zákon ze dne 3. července 1924, čís. 178 sb. z. a n.).

Jatky města Brna jsou veřejným podnikem ve smyslu prvního odstavce § 6 a jich správce je veřejným činitelem podle §§ 2, 3 zákona; pokud je úředníkem povolaným k rozhodování veřejných záležitostí ve smyslu §§ 104, 105 tr. zák.

Pojem »veřejného činitele« ve smyslu §§ 2, 3 zákona je širší než pojem »úředníka povolaného k rozhodování veřejných záležitostí« ve smyslu §§ 104, 105 tr. zák.

Působnost trestních předpisů §§ 2, 3 zákona vztahuje se i na orgány a zaměstnance veřejných podniků výdělečných.

Nejen zločiny podle §§ 104, 105 tr. zák., nýbrž i přečiny podle §§ 2, 3 zákona přicházejí v úvahu též, jde-li o úředníka (veřejného činitele), který sice o veřejné záležitosti (uzavření smlouvy) sám nerozhoduje, avšak rozhodnutí věcně připravuje nebo při něm spolupůsobí.

I úplatky poskytované pachatelem za tím účelem, by se zbavil domnělých »chikan« jsou trestným jednáním podle § 2 I zák. o úplatkářství; jdeť tu o úplatek za to, že budou pachateli poskytnuty »úlevy« ve smyslu uvedeného ustanovení zákona.

Pod trestní ustanovení §§ 2, 3 zákona spadají zejména ony případy, v nichž by dodávky byly bývaly dárci ponechány (dotyčná smlouva byla s ním uzavřena) i bez dávání daru.

Nákladní listy (železniční) jsou veřejnými listinami (§ 320 f) tr. zák.).

(Rozh. ze dne 2. června 1928, Zm II 471/27.)